

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΜΑΣ

Η ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

Ένα όμορφο επεισόδιο. Στη Λαϊκάδειά. Συνταγμένος. «Αυτή είναι η Μίσι Ευρώπη, χαρά στα μούτρα!» Η αληθινή συγγραφέας. Τό νός ταξείδι. Στο Ρίο Ιανέιρο. «Επήρα πεία τή βάλτισμα τού παρής». Πρής τή «Μπουκέτο». Η έπιστολέσ τών θαυμαστών τής Μίσι Ευρώπης. Η άφιπέρωσις τών Γάλλων συγγραφέων. Η Νοάιγ, ό Βαλερέ, ό Μεράν, ό Κοκτώ, ό Μπανουά, ό Μωρουά, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

XV

—«Όποις σάς διηγούμην στό προηγούμενο φύλλο, συνεχίζει ή Μίσι Ευρώπη, στη Λαϊκάδειά μου συνέβη ένα χαριτωμένο επεισόδιο. «Γρούσαμε άπ' τούς Δελφούς, μαζί με τή μητέρα μου και τίς αδελφές μου. Στο όμορο ό σοφέο άντέληφθη ότι τού είχε σωθεί ή βενζίνα. Τί θά γινόταν τώρα; Όά μόνον καταμασεής στην έρημιά: «Όχι φυσικά. Η Λαϊκάδειά ήταν κοντά και θά έφοδιαζώμαστε έκει με βενζίνα.

»Σέ λίγο γράσαμε στη Λαϊκάδειά και τή αυτοκίνητο σταμάτησε. Ό σοφέο κατέβηκε για βενζίνα.

—Θά κατέβω κι' έγω να πάρω λίγο τρεφ' γιατι πεινά, είπα στη μητέρα μου.

»Και κατέβηκα πραγματικά. Μπήκα σ' ένα μαγαζάκι και ζήτησα τρεφ'. Λέν έξω όμως πός διαδόθηκε έντονη-ταξή άσπυλαίσις στην πόλι, ότι ή Μίσι Ευρώπη βρισκότανε έκει. Κι' αυτό έ-φτασε για να μαζεύτ' άμέσως γύρω από τή αυτοκίνητο μας κόσμο και ντου-νάς, ό οποίος άρχισε να μιάς περιου-ράζεται με έξαιρετική περιέργεια, τό-σο μάλλον πού μιάς έπιτόδε και να ξεκινήσουμε. Έξαφνα πετιέται μέσα από τή πλήθος ένας πολιτής, με κοττάει κα-λύκα και λέει στους άλλους φωνα-ζτά:

—Μωρέ τούτη είναι ή Μίσι Ευρώ-πη!... Μωρέ, πού; σάς γέλασε, μο-ρέ; Τέτοια μούτρα θά είχε ή Μίσι Ευ-ρώπη; Έτσι ντυμένη θά ήταν; Κοι-τοι πού είσατε καίμενοι!...

»Φαντάζεστε πού τή γέλια πού ά-ναινε. Μά δεν είχε ίσως κι' άδικο ό καίμενος αυτός. Γιατι πρέπει να εί-πέ πός τή ταξείδι με είχε περιάξει πολύ, πός τή μητέρα μου ήταν άνα-στατα από τόν άέρα και πός φορούσα ένα ταξιδιωτικό πολύ χαριτωμένο ός τόν λαμό. Ό δυσημασμένος έκείνος Λαϊκάδειτης φανταζόταν φυσικά πός θά ταξείδευα ντυμένη με τή φορεμα τού διαγωνισμού ή τουλάχιστον με τή κο-στύμι τής Ψαεινίδας. Έπειδή δε δεν είχα πιστοποιητικά ταυτότητας μαζί μου, τόν άφησα να έχη τήν γνώμη του και να με φαντάζεται όμορφότερη άπ' ότι είμαι.

»Τώρα έτοιμάζομαι πάλι για ταξεί-δι. Άλλες έτοιμασίες δηλαδή, άλλες άγωνίες, άλλα χτυποκάρδια. Λέν έξω τι μου επιπλάσσει ή τυχή στο Ρίο—Ιανέιρο. Τις ευρωπαϊές αντιπάλους μου δεν τίς φοβάμαι, γιατί δεν πιστεύω ή έκει έπιστοφή να άναρτήσει τήν έκλογή τής έ-πιτροπής τού Παρισιού. Τις Αμερικανίδες όμως δεν τίς γνωρίζω και δεν μπορώ να ξέρω άν δεν θά προτιμήσουν καμιά από αυτές. «Οκωσώηποτε όμως κι' άν έρθουν τά πράγματα, ό τίτλος τής «Μίσι Ευρώπης» είναι άρκετός για μένα. Ήταν περισσότερο άπ' ότι ποτέ μου φανταζόμην, μου έδωσε τίς μεγαλύτερες συγνήσεις και τίς μεγαλύτερες χαρές τής ζωής μου, μ' έκανε να κμαρώσω για τήν πατρίδα μου, μ' έκανε να γνωρίζω τιμές και θριάμβους πού ούτε μά βασίλισσα δεν θά τους έγνωρίζε. Κι' όσο κι' άν ήταν έφήμερη, ή βασίλεια μου, για μένα θά είναι άξέχαστη και όταν πάλι θανατώ-νω άπλώς Άλίκη Διπλαράκου...

»Θά φύγω σε λίγες ήμέρες για τή Παρίσι, όπως σάς είπα. Θα μείνωμε έκει κάμποσες ήμέρες και κατόν θά άνα-γορησομε καί τή Ρίο—Ιανέιρο. Νέες συγνήσεις έκει κάτω. Νέα χτυποκάρδια... Μά τί σημαίνει; Τό βάπτισμα τού παρής τή έχω πάρει πιά. «Πότε θά ξαναρθώ στην Έλλάδα ακριβώς, τόσο θά λείπω πάνω—κάτω, δεν ξέρω. Αυτό έξορτάται ά-λλοστε από τή άποτελέσμα τού διαγωνισμού. Πάντως θά προσπαθήσω να είμαι γρήγορα πίσω στην πατρί-δα μου...

»Τάς αντιπάλους μου τού Νέου Κόσμου τίς έχω δει σε φωτογρα-φίες. Άλλά τί μπορέι να καταλάβη κανείς άπ' τίς φωτογραφίες; Μιά φωτογραφία, όσο κι' άν είνε τελεία, δεν λέει ποτέ όλη τήν α-λήθεια. Τό ξέρω καλά από τίς φωτογραφίες τών μιάς τής Ευ-ρώπης. Τις άδικούσαν τόσο ή φωτογραφίες τους!

»Όταν γυρίσω θά γράφο στο άγαπώτο μου «Μπουκέτο» τίς έν-τιπώσεις μου από τή ταξείδι αυτό και τόν διαγωνισμό. Όάζω τό-σο πολλά να πώ!...

»Πάντως για τή διάστημα πού θά λείπω, έμπιστευόμην από ά-γαπημένο μου «Μπουκέτο», τή μοναδική αυτό σύγχρονη φιλολογική οικογενειακή περιάδο, τή τόσο ενθάμιστο, τόσο ενθουσιώδη και τό-σο διδακτική, τήν έμπιστομένη, λέω, τίς πιο χαριτωματιές έπι-στολές, άπ' έκείνες πού ποδύσταν ό άθε-μαστά και άνητά μου...

»Σάς έμπιστευόμην άκόμα τίς άφι-ρώσεις τών μεγάλων έξωνων συγγραφέων πάνω στα βιβλία του πού μου χάριζαν.

»Έδωσα έτσι στο «Μπουκέτο» καθετί πού είχα, τήν ιστορία τής ζωής μου, τήν καρδιά μου, τά πάντα. Είθε να τό άγα-πούν και να τό εκτιμούν, όσο τό άγαπώ και τή έντιμή έγω, όλοι οι Έλληνες ό-λες ή Έλληνίδες. Άπό τά σημεινά Έλ-ληνικά περιόδια είναι τή άριστον!...

Ήδω τάχα και ή περιήμεσε άφιπέρω-σις τών μεγάλων συγγράφων συγγραφέων πάνω στα βιβλία τους, τά όποια έχο-ριζαν στην δίδα Άλίκη Διπλαράκου:

Ό Jan Fayard, πάνω στο βιβλίο του «Madeleine et Madeleine»:

«Ταπεινό όδρο έστ' ταπεινό θαυμα-στό μετάξ τών έκαιουμησιών τών θαυ-μαστόν σάς».

Ό Πιέρ Μπανουά στην «Ατλαντί-δα»:

«Στή δεσπ. Άλίκη Διπλαράκου. Με τή συμπαθητικώτατη και πλήρη θαυμα-σιού άνάμνησί μου».

Ό Ζαν Κοκτώ στα «Τρομερά κοι-τά»:

«Στή δίδα Άλίκη Διπλαράκου πού γεννήθηκε από μία άνοσκαφή τών Α-θηνών».

Ό Ζαν Κοκτώ στη «Μιά ονομασία επί τής κριτικής»:

«Στή Μίσι Ευρώπη από τή βιβλίο ένός φτωχού Παρισινού ποιητού».

Ό Μαρσέλ Μπουλανζέ στον «Προμηθέα κάτω άπ' τούς άε-τούς»:

«Στή δίδα Άλίκη Διπλαράκου πού είνε έγα άπ' τή πιο φω-τεινά χαμόγελα τής όρασις χώρας της, με τήν άφροισιμένη συμ-πάθεια ένός φίλου πού βεβήθη στους Δελφούς».

Ό Πώλ Μωράν στον «Ταξιδιωτή και τόν Έρωτα»:

«Σή δεσπ. Διπλαράκου με θαυμασμό».

Ό Αντρέ Μωρουά στον «Βύρονα»:

«Στήν πιο θελκτική άπ' τίς «Κόρες τών Αθηνών» χαρίζω τή βιογραφία τού λαμπροτέρου τών θαυμαστών των».

Η κόρησα Νοάιγ στους «Ζωντανούς και τούς πεθαμένους»:

«Στήν Άλίκη Διπλαράκου με τήν έκφρασι ό-λης μου τής φίλις χαρίζω αυτά τά ποιήματα ό-που περιγράφω τή Σικελία με τή νοσταλγία πού έχω για τήν Έλλάδα».

ΑΓΓΟΥΑΟΣ

Η Μίσι Γαλλία

Διαβάστε στην Α'-Β' σε-λίδα τίς ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΗΣ